

України, особливої гостроти набувають питання обґрунтування раціональних меж патерналізму.

Тож, для того, щоб інтегруватися до європейського простору, сьогодні, нам, саме з цих питань, потрібно діяти наполегливо та блискавично.

Список використаних джерел:

1. Смаль С.В. Государственный патернализм и политическая культура: региональная специфика...// Вестник Санкт – Петербургского государственного университета культуры и искусств.- № 4 (17) .- 2013.
2. Авер'янов В.Б. Адміністративна реформа. Науково-правове забезпечення //Віче.-№3.-2002.
3. Тонков Е.Н. Толкование закона в Англии: монографія.- СПб.: Алетейя, 2013.- 352 с.

Форми благодійної діяльності в Україні

Благодійність – не популізм, а стан душі

Сербин Р.А., начальник докторантури та ад'юнктури НАВС, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

Україна завжди славилася благодійністю своїх громадян, які щедро обдаровували без будь-якої користі міста і села. Благодійництво було моральним обов'язком чи не кожної заможної людини. Для одних – це невід'ємна частина віри, для інших – природна потреба. Та в усіх випадках благодійність – це пожертвування. Людина віддає частину своїх коштів, часу, сил для того, щоб комусь стало краще.

Благодійність – це можливість ділитися душевним теплом, допомагати матеріально тим, хто цього потребує. Кожна людина сама для себе вирішує, яку саме форму благодійності обрати. Хтось допомагає фінансово, буде цілі установи, а хтось, усиновивши дитину, робить її життя щасливим. Будь-яка допомога важлива і навряд чи можна визначити, яка більше, яка менше. Це небайдужість до чужої людини і добровільне бажання допомогти їй у важкій ситуації. Форми благодійності всі абсолютно рівнозначні. У кожного різні можливості. Хтось може дати хліб, хтось - гроші, хтось – проявити увагу [1].

У суспільстві благодійна діяльність здійснюється в різних формах. Індивідуальна благодійність, якою у змозі займатися кожна людина, реалізується зазвичай, у таких формах, як милостиня, волонтерство, посильний внесок у благодійні фонди, участь у різноманітних благодійних акціях. Приватна благодійність, якою опікуються в наш час підприємці і комерційні організації, установи, що представлені у вигляді меценатства, спонсорства, надання грантів чи благодійних фондів. Держава також надає допомогу у формі опіки й піклування, однак у літературі немає єдиної думки у тому, чи можна вважати діяльність державних структур – благодійною діяльністю.

У світі дедалі більше активно займаються благодійністю благодійні фонди, які засновуються як комерційні організації і підприємства третього сектора (некомерційні і недержавні організації). Добродійні фонди поділяються на приватні й корпоративні фонди, і навіть фонди місцевих співтовариств. Приватні фонди створюються на одержані від приватних осіб коштів, які у банках чи розміщені в акціях, а прибутки від капіталу йдуть на благодійні цілі. Серед найвідоміших приватних фондів –

фонд Форда, заснований на спадщину підприємця Генрі Форда. Приватні фонди є незалежними донорами, наприклад, фонд Форда залежить від компанії Форд чи сім'ї Форда та здійснює свою діяльність під керівництвом міжнародної ради опікунів [2].

Корпоративні фонди – це теж донорські організації, які створюють і фінансують компанії своїми благодійними програмами. Дані фонди є незалежними на відміну від приватних фондів та місцевих співтовариств, вони безпосередньо залежить від цілей і пріоритетів, що ставить собі компанія.

Фонди місцевих співтовариств – це фонди, які створюються для проблем на певній території. Дані фонди акумулюють кошти на вирішення цих проблем, які надходять з різних джерел, від приватних пожертвувань населення до коштів муніципальних бюджетів. Добродійні фонди займають центральне місце у інституті добродійності, оскільки у них відбувається акумуляція й подальший перерозподіл коштів, переданих донорами для благодійних цілей.

Важливим кроком є питання мотиву, якими керуються добродійники у своїй діяльності. Насамперед, слід відзначити, що людина робить благодіяння, виходячи із власних моральних й духовних принципів. У ідеалі, людей до благодійної діяльності повинні спонукати такі почуття, як жаль і милосердя, і навіть співчуття чужому горю, що й викликають бажання допомогти ближньому. Є й інші мотиви, які відсувають перелічене вищевказане на інший план. Сьогодні, за доби ринкових відносин, добродійники можуть керуватися як мораллю, так і ідеєю вигоди у певній мірі. Наприклад, благодійна діяльність повинна сприяти рекламі, створення сприятливого іміджу, хорошого імені, що особливо важливо для комерційних організацій і партій. Річ у тім, що благодійна акція тлумачаться як дія, яка має позитивне моральне значення, оцінюване свідомістю як добро. Тому людина, яка займається благодійністю, розцінюється як творець добра, вартий довіри. І це в свою чергу створює позитивну репутацію, що можна використовувати для досягнення певних цілей. Можна дійти невтішного висновку у тому, що до благодійної діяльності спонукають найрізноманітніші мотиви. Одних спонукає милосердя, інших особиста вигода.

Список використаних джерел:

1. «Фундації регіональних ініціатив»: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://fri.net.ua/node/9972>.
2. Завдання благодійності: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://bukvar.su/sociologija/70977-Zadachi-blagotvoritel-nosti.html>.